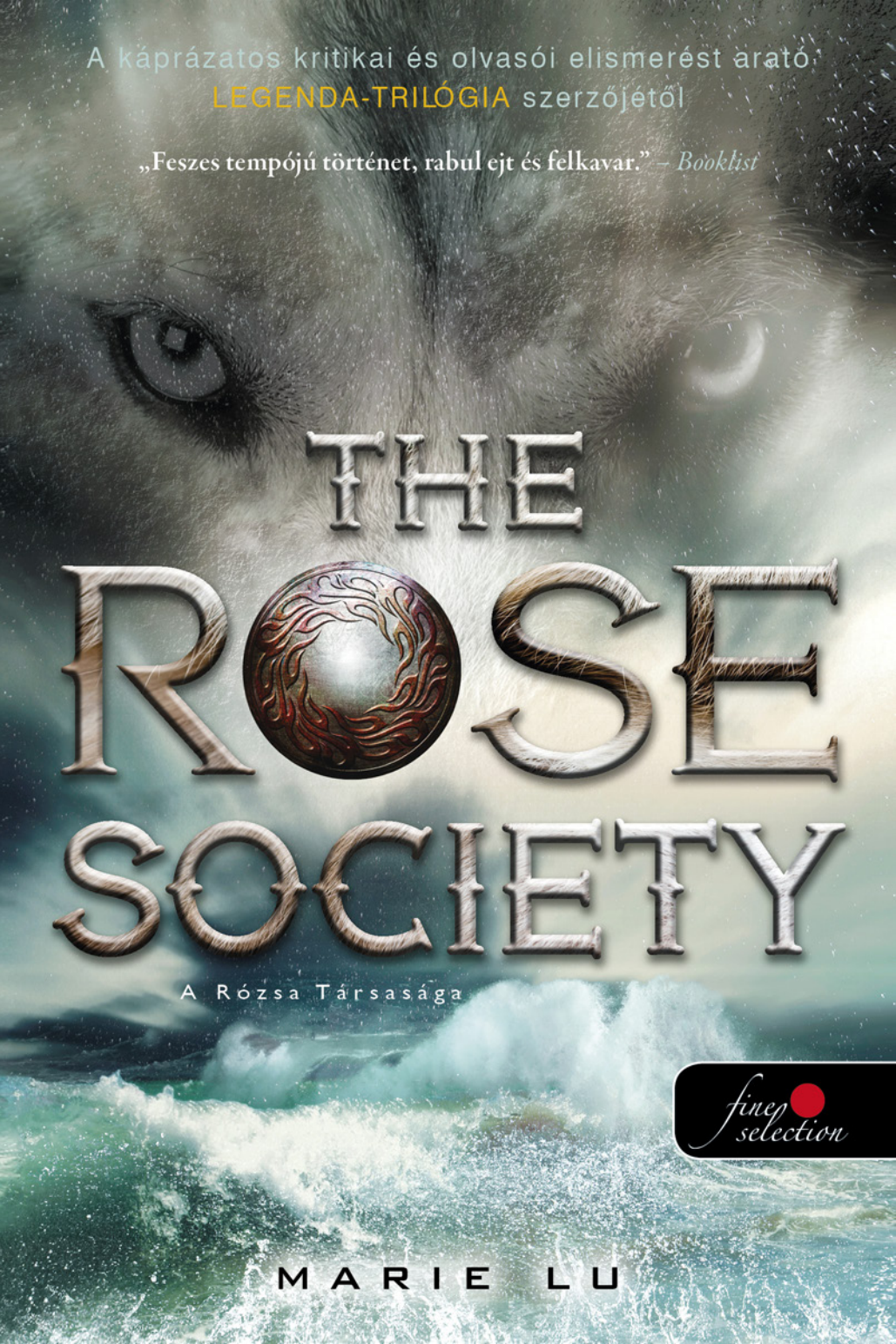

A káprázatos kritikai és olvasói elismerést arató
LEGENDA-TRILÓGIA szerzőjétől

„Feszés tempójú történet, rabul ejt és felkavar.” – *Booklist*

THE
ROSE
SOCIETY

A Rózsa Társasága

fine
selection

M A R I E L U

M A R I E L U

THE
ROSE
SOCIETY

A Rózsa Társasága

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Cassie-nek, nővérek vagyunk, történjék bármi.

É

NY

K

D

DUMOR

TENGERSVIDÈK

Náp-tenger

Kenetra

Merrouras

Sacchi-tenger

TAMOURA

DOMALLA

ÉGFÖLDE

BELDAIN
Hadenbury

Zsarátnok-szigetek

NAPFÖLDE

Adelina Amouteru

MIKOR KISLÁNY VOLTAM, anyám hosszú délutánokon át mesélt nekem régi meséket. Az egyik történetre különösen jól emlékszem:

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kapzsi herceg, aki beleszeretett egy gonosz lányba.

A hercegnek több aranya volt, mint amit el tudott költeni, de ez sem volt neki elég. Amikor kezdett egyre betegebb lenni, felkereste a Nagy Óceán birodalmát, ahol az alvilág határos az élők földjével, alkat akart kötni Moritasszal, a halál istennőjével, hogy tovább élhesen. Amikor az istennő elutasította az ajánlatát, belemarkolt a halhatatlanság aranyába, és a lopott kincssel felmenekült a felszínre.

Moritas bosszút esküdött, és utánaküldte a lányát, Caldorát, a harag angyalát, hogy hozza vissza a herceget. Egy nyomasztóan füledt, viharos éjjelen Caldora kiemelkedett a tenger habjaiból, nem volt rajta semmi, csak néhány ezüstös selyemfátyol, szívajdítóan gyönyörű látomásként bontakozott ki a ködből. A herceg futva sietett a partra, hogy üdvözölje. A lány rámosolygott, és megérintette az arcát.

– Mit adnál a szerelmemért? – kérdezte tőle. – Hajlandó lennél lemondani a királyságodról, a seregedről, a kincseidről?

A herceg a lány szépségétől elvakulva rábólintott.

– Amit csak kívánsz – felelte felfuvalkodott önteltséggel. – Én vagyok a világ leghatalmasabb uralkodója. Maguk az istenek sem érnek fel hozzám.

Azzal a lánynak adta a királyságát, a seregét és a kincseit. Ő mosolyogva elfogadott mindent, majd feltárta előtte valódi, angyali formáját, rettenetes, csontvázszerű testét. Azután porig égette a királyságát, és lehúzta magával a víz alá, az alvilágba, ahol az anyja, Moritas már várta őket. A herceg ismét alkudozni próbált az istennővel, de már késő volt. Bosszúból, amiért ellopta az aranyát, Moritas elemésztette a lelkét.

Ez a történet jár az eszemben, ahogy ott állok a húgommal a kereskedőbárka fedélzetén, a part felé fordulva, amerről Merroutas városállamának körvonalai lassan előbukkannak a hajnali ködből.

Ha majd egyszer por és hamu leszek, rólam vajon mit mesélnek?

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány. Volt neki apja, hercege, barátai. Akik aztán elárulták őt, ő pedig elpusztította őket.

Merroutas városállama
Tengervidék

Olyanok voltak ők, akár a felvillanó fény a viharos égen, a hajnal előtti tűnő sötétségben. Nem volt még hozzájuk fogható, és nem is lesz többé.

– *Ismeretlen forrás az Ifjú Kiválasztottakról* –

Adelina Amouteru

AZT HISZEM, ITT LEHET VALAHOL.

A húgom, Violetta hangja felriaszt a mélézásból.

– Micsoda? – motyogom, és belekarolok, miközben utat törünk magunknak a zsúfolt tömegben.

Violetta összeszorított ajkain látom, hogy aggódik. Észrevette, mennyire szétszórt vagyok, de hála az égnek, nem teszi szóvá.

– Azt mondtam, itt lehet valahol. A főtéren.

Kora este van, az év leghosszabb napja. Magába szippant minket az ünnepi forgatag, Merroutas városállama gazdag és pezsgő étellel teli központ, itt futnak össze a Kenettrát és a Tamuráni Birodalmat összekötő kereskedelmi útvonalak. A nap már majdnem a horizont alá bukott, a három hold alacsonyan jár, érett, aranyló gyümölcsként lebegnek a tenger felett. Egész Merroutas lázban ég az egy hónapig tartó böjti időszakot megelőző teremtésünnep miatt. Violettaival keresztülnyomakodunk a mulatozó sokaságon, elmerülünk az ünneplő tömeg szivárványszínű forgatagában. Mindketten tamuráni selymet viselünk, a hajunk díszes kontyba tornyozva, kezünket bronzgyűrűk ékesítik. Mindenütt jázminfüzérékkel teliaggatott emberek,

megtöltik a keskeny sikátorokat, elárasztják a tereket, táncot járnak a kupoladíszes paloták és fürdőszentélyek körül. Végigsétálunk a rakománnyal teli csónakoktól hemzseggő csatornák mentén, az arany és ezüst színekben csillogó épületek mellett, melyekbe ezernyi karika meg négyzet váltakozó mintáját faragták. Az erkélyekről lógó, hímzett kárpitok közt füstszagú levegő kavarg. Kisebb csapatokban katonák haladnak el mellettünk, nehéz páncél helyett buggyos selymet viselnek, a ruhájuk ujjára hímzett koronás-holdas címerrel. Nem az Inkvizíció, de biztosan eljutott hozzájuk is Teren parancsa a tengeren túlról, hogy ell kell fogni minket. Kitérünk az útjukból.

Elmosódik a világ, mintha ködfátylon át nézném a körülöttünk hullámzó forgatagot. Különös, fura érzés figyelni ezt a sok vidámságot. Mihez kezdjek vele? Nem táplálja az energiámat. Így aztán csendben maradok, hagyom, hogy Violetta vezessen a zsúfolt utcák labirintusán át, és visszatérek nyomasztó gondolataimhoz.

Három hete, mióta elhagytuk Kenettrát, minden éjjel suttogásra riadok az ágyamban, ami aztán gyorsan elenyészik. Máskor fojtott hangokat hallok, pedig senki sincs a közelemben. De csak időnként hallom, és sokszor nem is értem, mit mondanak, pedig tudom, hogy hozzám beszélnek. A jelenlétüket viszont állandóan érzem, ahogy ott ólálkodnak valahol az elmém egyik félreeső zugában. Mintha egy penge volna, a hang és a csend váltakozása, egy feketén izzó lámpás. Egy kíméletlenül, egyre növekvő láng. Ilyeneket mondanak:

Adelina, miért hibáztatod magad Enzo haláláért?

Jobban is uralhatnám a látomásaimat, felelem csendesen a suttogásnak. Megmenthettem volna Enzo életét. Bíznom kellett volna a Törökben már korábban is.

Egyikről sem te tehetél, vitatkoznak a suttogó hangok a fejemben. Végül is nem te ölted meg, nem a te fegyvered végzett vele. Akkor

*miért taszítottak ki? Nem volt muszáj visszatérned a Törökhöz, nem voltál köteles segíteni nekik Raffaele kiszabadításában. Ők mégis el-
lened fordultak. Miért nem veszi észre benned senki a jó szándékot,
Adelina?*

Miért érzed magad bűnösnek olyan miatt, ami nem a te hibád?

Azért, mert szerettem őt. És most halott.

*Talán jobb is így, mondják a hangok. Odafejt, a lépcső tetején üldö-
gélve, nem így képzelted el magad, királynőként?*

– Adelina! – szólít, ki tudja, hányadjára, Violetta. Megrántja a ka-
romat, mire a suttogás elhallgat.

Lerázom magamról a kábulatot, és figyelek rá.

– Biztos vagy benne, hogy itt van? – kérdem.

– Ha nem ő az, akkor egy másik kiválasztott.

Azért jöttünk Merroutasba, mert Kenettrában nem tudtunk vol-
na eltűnni az Inkvizíció szeme elől. Ez a legközelebbi hely, ami már
nem tartozik Kenettra fennhatósága alá, aztán majd déli irányba
folytatjuk utunkat, Napfölde felé, ahová nem ér el a kezük.

De más okunk is volt rá, hogy ide jöjjünk.

A kérdésre, hogy ki a leghíresebb ifjú kiválasztott, mindenki
ugyanazt a fiút, Magianót nevezné meg. Raffaelétől, a gyönyörű fia-
tal kurtizántól, aki valaha a barátom volt, az egyik délutáni gyakorlás
közben hallottam először Magianóról. Azóta számtalan beszélgetés-
ben elhangzott a neve.

Vannak, akik úgy mesélik, farkasok nevelték fel a Zsarátnok-szi-
getek sűrű erdeiben, a Kenettrától messze, keletre lévő, apró sziget-
soron. Mások szerint Napfölde forró sivatagaiban, Domaccában
született, egy fattyú, aki vándorló nomádok közt nőtt fel. Úgy hír-
lik, meglehetősen zabolátlan fiú, szinte vadállatias, tetőtől talpig fa-
levelekbe öltözik, az esze és a keze, akár a villám. Hirtelen tűnt fel a

semmiből néhány évvel ezelőtt, és bár az Inkvizíció több tucatszor is a nyomába eredt a legkülönfélébb bűnökért, az illegális szerencsejátéktól a kenettrai királynő koronagyémántjainak ellopásáig, minden alkalommal sikerült elkerülnie a letartóztatást. A történetek szerint lantjának hangjával bárkit képes elbűvölni, és egy sziklaperemről a tengerbe szédíteni. És ha mosolyog, a fogsora gonosz fénnel csillog.

Noha abban mindenki egyetért, hogy ifjú kiválasztott, azt senki sem tudja biztosan, milyen különleges képességgel rendelkezik. Csak annyit lehet tudni, hogy utoljára itt látták Merroutasban.

Ha még mindig ugyanaz a lány lennék, mint egy éve, mielőtt ráébredtem volna a hatalmamra, nem biztos, hogy lett volna merszem egy ilyen hírhedt kiválasztott után kutakodni. De aztán megöltem az apámat. Beléptem a Tör Társaságába. Elárultam őket, és ők is elárultak engem. Vagy talán fordítva történt. Lehet, sosem fogom megtudni.

Egy biztos, a Török már az ellenségeim. Aki egyedül marad egy olyan világban, ahol gyűlölik, és rettegnék tőle, szeretne magához hasonlókat találni. Új barátokat. *Kiválasztott* barátokat. Barátokat, akiknek a segítségével létrehozhatja a saját társaságát.

Olyan barátokat, mint Magiano.

– *Szálem*, kedves tamuráni leányok!

Egy újabb, nagy térhez érünk az öböl partján. A tér szélén körben pultok állnak gőzölgő edényekkel és nagy orrú maszkot viselő mutatványosokkal, akik különféle trükkökkel szórakoztatják a nézelődőket. Az egyik árus mosolyogva néz ránk. A haját tamuráni turbán takarja, fekete szakállá feltűnő gondossággal van nyírva és fésülve. Köszöntésként meghajol felénk. Ösztönösen megérintem a fejemet. Ezüstfehér hajam még mindig rövid és meglehetősen tépett,

miután nekiestem az ollóval, ezért két hosszú, aranyárga selyemcsíkből tekertem rá turbánt, amit a szemöldököm fölé lógó arany bojtok díszítenek. Arcom sebhelyes felét látomással takartam el. Csontsín szempillámat az árus feketének látja, a szememet pedig épnek.

Gyors pillantást vetek a portékájára. A serpenyőkben gőzölgő töltött szőlőlevél, a nyársakon bárányhús pirul, a lepény friss és meleg. A látványtól a nyálam csordul.

– Szülőföldem szép leányai – folytatja az árus. A többit nem értem, csak annyit, hogy „kérem, válasszanak”, meg hogy „ma még nem kell böjtölni”. Mosolygok és bólintok. Nem jártam még olyan városban, amelyik ennyire tamuráni lett volna. Szinte úgy érzem, mintha hazatértem volna.

Egy ilyen helyen kéne uralkodnod, suttogják a hangok a fejemben, és a szívem megtelik vidámsággal.

Közelebb megyünk a pulthoz, Violetta elővesz néhány bronzérmét, és az árus kezébe nyomja. Pár lépéssel mögötte maradok. Figyelem őket, ahogy az árus elneveti magát, aztán közelebb hajolva súg neki valamit, mire a húgom szemérmesen elpirul. Majd felvillantja a mosolyát, ami elhomályosítja a napot is. Végül két, hússokkal teletűzdelt nyárrsal a kezében elköszön. Ahogy távolodik, az árus pillantása elkíséri egy darabon, mielőtt újabb lehetséges vásárlókat próbál becserkészni. Őket másik nyelven szólítja meg:

– *Avei, avei!* Hagyják a szerencsejátékot, jöjjenek, inkább egyenek egy friss lepényt!

Violetta egy bronzérmét nyújt felém.

– Kaptunk egy kis kedvezményt – mondja. – Mert tetszettünk neki.

– Drága Violetta – kacsintok rá, miközben elveszem tőle az egyik nyársat. Nem sokat apadt mostanáig az erszényünk, mert az erőmet

arra is tudom használni, hogy a segítségével pénzt lopjak. Én ehhez értek. Violetának más az erőssége. – Ha így haladunk, lassan *fizetni* fognak nekünk, hogy az ételüket együk.

– Ezen még dolgozom – néz rám Violetta ártatlan mosolyával, ami valójában nem is olyan ártatlan. Pillantása a térre vándorol, majd megállapodik a templom előtt lobogó örömtűz lángjain. – Közeledünk – mondja, és bekap egy falat húst a nyársról. – Az energiája nem túl erős. Folyton elhalványodik, ahogy mozgunk.

Miután ettünk, követem Violetta, ahogy képességének használatát gyakorolva, cikcakkban haladva, utat tör a tömegben. Mióta elszöktünk Estenziából, esténként leültünk egymással szemben, és hagytam, hogy kísérletezzon rajtam, mint ahogy kiskorunkban virágokat font a hajamba. Ő pedig húzta és cibálta a szálakat. Aztán bekötöttem a szemét, és nesztelenül ide-oda mozogtam a szobában, hogy érzi-e, merre vagyok. Ő pedig kinyúlt az erejével, hogy megérintse az energiaszállaimat, megfigyelje, tanulmányozza a szerkezetüket, ahogy egymáshoz kapcsolódnak. Meg kell állapítsam, egyre erősebb.

Ami ijesztő. De mikor otthagytuk a Törököt, megfogadtuk Violetta-val, hogy *sohasem* fogjuk egymás ellen használni az erőnket. Én mindig megvédem őt a látomásaimmal. Ő pedig cserébe nem bántja a képességeimet. Megállapodtunk.

Valakiben muszáj megbíznom.

Majd egy órája mászkálunk már fel-alá a tömegben, mikor Violetta megáll a tér közepén. A homlokát ráncolja. Várakozón állok mellette, az arcát figyelem.

– Elvesztetted?

– Azt hiszem – feleli Violetta. Alig hallom a hangját a teret betöltő zenebonában. Várunk még egy darabig, aztán balra fordul, és int a fejével, hogy kövessem.

Hamarosan ismét megtorpan. Körbefordul, majd sóhajtván szétárja a karját.

– Megint elvesztettem – mondja. – Talán vissza kéne mennünk, amerről jöttünk.

Szinte még ki se mondja, mikor egy újabb utcai árus állja el az utunkat. A többiekéhez hasonló öltözéket visel, az arcát csőrös *dot-tore* álarc rejti, az alakját élénk színű, szedett-vedett ruházat takarja. Második pillantásra az is feltűnik, hogy öltözékének össze nem illő darabjai kivétel nélkül a legjobb festőműhelyekből kikerült, finom szövésű, drága selyemből készültek.

Megragadja Violetta kezét, és a maszkjához emeli, mintha megcsókolná, majd teátrális mozdulattal a szívére szorítja mindkét tenyerét. Széles mozdulattal invitál minket, hogy csatlakozzunk a standja körül ácsorgókhoz.

Egyből felismerem, hogy miben mesterkedik, ez egy kenettrai szerencsejáték, ahol a játékmester tizenkét színes kavicsot tesz eléd, amiből hármat kell kiválasztanod. Aztán csészéket borít rájuk, és összekeveri őket. Gyakran többen is játszanak, és aki kitalálja, hol van elrejtve az általa választott három kavics, az nemcsak a saját pénzét nyeri vissza, hanem a többiek tétjét és a játékmester teli erszényét is megkapja.

Dagadó erszénye arról árulkodik, hogy az álarcos már jó néhány kör óta nem veszített.

Némán meghajol, és int, hogy válasszunk magunknak három kavicsot. Ugyanígy biztatja a mellettünk állókat is. Figyelem, ahogy két másik játékos lelkesen rábök a választott kövekre. Velünk szemközt egy fiatal *malfetto* fiú ácsorog. A vérláz nyomán csúnya, fekete kiütések borítják a fél arcát, a fülétől a szája sarkáig. Merev arca és tétova pillantása rejtett félelemtől árulkodik.

Hmm... Az energiám felkavarodik, a fiú félelme vonz, mint farkast a vérszag.

Violetta hozzám hajol.

– Tegyük egy próbát – mondja, és az ő tekintete is a *malfetto* fiúra szegeződik. – Azt hiszem, érzek valamit.

Bólintok a játékmesternek, és két aranyérmét nyomok a felém nyújtott tenyerébe. Kecses mozdulattal meghajol.

– A húgommal ezeket választjuk – mondom, és rámutatok a három kavicsra, amikre fogadni akarunk.

A játékmester némán bólint. Aztán csészéket borít a kavicsokra, és elkezd keverni őket.

Violettával a *malfetto* fiút figyeljük. Az ő tekintete mereven a csészékre szegeződik. A körülöttünk álló kibicek is őt nézik, és nevetgélnek. Elsütnek pár *malfettós* tréfát. A fiú nem törődik velük.

Végül a játékmester abbahagyja a csészék keverését. Egyenes sorba rendez mind a tizenkettőt, majd karba tett kézzel hátralép, és jelzi a játékosoknak, hogy kezdhetik találgatni, melyik csészékben vannak a kavicsaik.

– Négyes, hetes és nyolcas – kiáltja az első játékos az asztalra csapva.

– Kettes, ötös, kilences – kiabál egy másik játékos is.

Még ketten tippelnek.

A játékmester felénk fordul. Felemelem a fejem.

– Egyes, kettes és hármas – mondom. A többiek nevetnek a próbálkozásomon, de nem foglalkozom velük.

A *malfetto* fiú is megnevezi a választott csészéit.

– Hatos, hetes és tizenkettes – kiáltja.

A játékmester felemeli az első csészét, aztán a másodikat és a harmadikat. Már vesztettem is. Úgy teszek, mintha csalódott lennék, de

továbbra is a *malfetto* fiút figyelem. *Hatos, hetes és tizenkettes*. Mikor a játékmester a hatodik csészéhez ér, és felfordítja, kiderül, hogy a fiú helyesen tippelt.

A játékmester rábök a fiúra. Az örömeiben felkiált. A többi játékos mogorva pillantásokat vet rá.

A játékmester felemeli a hetedik csészét. A fiú megint helyesen tippelt. A többiek idegesen pislognak egymásra. Ha a fiú a harmadikat nem találja el, mindannyian elveszítjük a tétjeinket. Ha viszont igaza lesz, akkor ő kapja az összes pénzt.

A játékmester felfordítja az utolsó csészét. A fiú ezt is eltalálta. Ő nyert.

A játékmester szúrós pillantást vet rá. A *malfetto* fiú meglepett örömkkiáltást hallat, miközben a többiek dühödten méregetik. A mellkasukban kavargó gyűlölet szikrát vet, az energiáik fellobbannak, gomolygó fekete örvényekké híznak.

– Mit gondolsz? – kérdem Violettát. – Érzel valamit az energiájából?

Violetta tekintete továbbra is az örvendező fiúra szegeződik.

– Ne veszítsük szem elől!

A játékmester kelletlenül átadja az erszényét és a többi játékos tétjét. Amíg a fiú összeszedi az érméket, a többi játékost figyelem, ahogy összesúgnak. Amikor a fiú elhagyja a játék helyszínét, a többiek a nyomába szegődnek, az arcuk kifejezéstelen, a válluk megfeszül.

Meg fogják támadni!

– Menjünk! – súgom Violettának. Szó nélkül jön utánam.

Egy ideig a fiút túlságosan leköti a nyereménye feletti örvendezés, hogy felismerje, milyen veszélyes helyzetbe keverte magát. Csak amikor a tér széléhez ér, akkor veszi észre a többi játékost. Folytatja az

útját, de szaporábban szedi a lábait. Érzem, ahogy a feltámadó balsejtelem egyre növekvő aggodalommal duzzad benne, félelmének édes íze csábítóan hívogat.

A fiú elhagyja a teret, befordul egy keskeny, félhomályos mellékutcába, ahol alig jár valaki. Violettával behúzódnak az árnyékba, és egy halvány látomást húzok magunk köré, ami elrejt minket. Értetlenül figyelem a fiút. Egy olyan hírhedt és rutinos csirkefogó, mint Magiano, biztosan nem lenne ennyire óvatlan.

Ekkor a játékosok egyike utoléri. Mielőtt a fiú felemelhetné a kezét, a fickó elgáncsolja.

Egy másik szerencsejátékos úgy tesz, mintha megbotlana benne, de valójában belerúg egyet a gyomrába, mielőtt átlépi. A fiú felsikolt, a félelme rettegéssé változik, már látom is a szálakat, ahogy sötétben vibráló pókhálóként lebegnek fölötte.

Egy szempillantás alatt körülveszi őket a többi játékos is. Az egyik az ingénél fogva felrántja, és a falnak löki. A fiú feje nagyot koppan, és fennakad a szeme. A földre zuhan, és labdává gömbölyödik.

– Hová-hová ilyen sietősen? – kérdi a támadó a *malfetto* fiút. – Az előbb még milyen elégedett voltál magaddal, hogy kicsaltad az összes pénzünket.

A többiek se akarnak kimaradni.

– Különben is, minek egy *malfettónak* ennyi pénz?

– Kéne egy *dottore*, hogy eltüntesse rólad a bélyeget?

– Kurvához mennél, hogy végre megtudd, milyen az?

Csak figyelem őket. Miután a Törökhöz csatlakoztam, és első ízben voltam tanúja, ahogy a *malfettókat* bántalmazták, legszívesebben elbújtam volna a szobám mélyére, hogy ott sírjam ki magam. De már annyiszor láttam ilyesmit, hogy nem okoz nehézséget higgadtan maradnom, csak hagyom, hogy a jelenet résztvevőinek félelme

és haragja tápláljon, anélkül, hogy a legcsekélyebb büntudatom is lenne miatta. Így aztán a támadói tovább kínozzák a fiút, én pedig csak állok, nézem őket, és kíváncsi várakozáson kívül nem érzek semmi egyebet.

A *malfetto* fiú feltápáskodik, és mielőtt ismét megüthetnék, kitör közülük, és nekilődül az utcának. A támadói üldözni kezdik.

– Mégsem kiválasztott – motyogja Violetta. Tanácstalanul csóválja a fejét. – Sajnálom. Valaki mást érezhettem.

Nem tudom, miért érzek rá vágyat, hogy kövessem őket. Ha a fiú nem Magiano, akkor nincs okom rá, hogy segítek neki. Talán beleuntam a sikertelenségbe, vagy a sötét vágyak csábítanak. Vagy amiért a Török sosem voltak hajlandók kockázatot vállalni egy *malfetto* megmentéséért, ha az nem volt kiválasztott. Vagy mert eszembe jut, milyen volt, amikor kövekkel hajigáltak, miközben a főtéren, a vasoszlaphoz kötve arra vártam, hogy máglyán megégesse nek.

Egy röpké pillanatig elképzelem, milyen lenne, ha királyné volnék, és a *malfettók* bántalmazását bűncselekménnyé nyilváníthatnám. A fiú üldözőit egy intésemre kivégeznék.

Sietve utánuk indulok.

– Gyere, igyekezzünk! – sürgetem Violetta.

– Nem kéne... – kezdene tiltakozni, bár tudja, hogy hasztalan.

– Kedves leszek – mondom mosolyogva.

Felvonja a szemöldökét.

– A te elképzelésed a *kedvességről* nagyban különbözik másokétól.

Sietve haladunk a sötétben, láthatatlanul az általam szőtt látomás leple alatt. Kiáltás hangzik fel előttünk, ahol a fiú befordul egy sarkon, hogy lerázza az üldözőit. De hiába. Ahogy közeledünk, a hirtelen felhangzó fájdalmas kiáltás elárulja, hogy utolérték. Mire mi is

befordulunk a sarkon, a támadók már körülveszik a fiút. Az egyikük egyetlen ökölcsapással a földre küldi.

Gondolkodás nélkül cselekszem, mielőtt lebeszélhetném magam róla. Egyetlen mozdulattal félretolom a szálak hálóját, amivel álcáztam magunkat. Aztán egyenesen besétálok közéjük. Violetta ott marad, szótlánul figyel.

Eltelik pár pillanat, míg a támadók észrevesznek, csak azt látják, hogy hirtelen ott termek a reszkető *malfetto* fiú előtt. Elbizonytalanodnak.

– Mi a fene? – motyogja a támadók vezére, egy pillanatra összeza-varodva. Tekintete kutatva fürkészi az illúziót, amivel továbbra is el-rejtem sebhelyes arcomat. Egy ép és szép arcú lányt lát. A vigyor visz-szatér az arcára. – Ez a kurvád, mocskos *malfetto*? – gúnyolja a fiút. – Te aztán mázlista vagy!

A mellette álló nő gyanakodva méreget.

– Ez is ott volt, ő is játszott – mondja a többieknek. – Biztos a fiú társa, segít neki csálni.

– Ó, igazad lehet – feleli a vezér. Felém fordul. – Lehet, hogy ná-lad is van a nyerevényből? A részed?

A többi támadó nem tűnik olyan magabiztosnak. Az egyik észre-veszi a mosolyt az arcomon, és ideges pillantást vet rám, aztán hátra-néz, oda, ahol Violetta vár.

– Hagyjuk őket – mondja, és felemeli az erszényt. – Már visszasze-reztük a pénzt.

A vezér csettint a nyelvvel.

– Nem kéne rászoknunk, hogy engedjük a gazfickókat simán elsé-tálni! – válaszolja. – Nem szeretjük, ha átvernek minket.

Nem kéne könnyelműen használnom az erőmet. De ez egy el-dugott sikátor, és képtelen vagyok ellenállni a kísértésnek. A körön

kívülről Violetta tiltakozásul enyhén visszafogja az energiáimat, megsejtve a következő lépésemet. De nem törődöm vele, kihúzom magam, és hagyom elenyészni az arcomat rejtő látomást. Az arcom hullámzik, fokozatosan átalakul, előtűnik baloldalt a hosszú forradás, majd a heges bőr, a roncsolt hús a szemem helyén, a régi sebhely nyoma. Barna szempillám sápadt-ezüstté fakul. Igazítok a látomás pontosságán, hogy az egyes részletek milyen gyorsan vagy lassan változzanak. Egyre élethűbben tudom mozgatni az energiaszálakat. Részletről részletre, fokozatosan tárom fel igazi valómat a körülöttem állók számára.

Földbe gyökerezett lábbal, dermedten bámulják az arcom sebheyles felét. Még engem is meglep, mennyire élvezem a reakciójukat. Úgy tűnik, észre sem veszik, mikor a *malfetto* fiú tántorogva arrébb lép, és a legközelebbi falhoz lapul.

A bandavezér fenyegetően méreget, majd előhúzza a kését.

– Démon – mondja kissé bizonytalanul.

– Meglehet – felelem. A hangom jegesen cseng. Furcsa a fülemnek, még mindig nem szoktam meg.

A fickó támadni készül, mikor meglát valamit a földön, ami eltereli a figyelmét. Lenéz maga elé a macskakőre, ahol egy apró, élénkpiros szalagot lát kígyózni a kockák közti résben. Ide-oda siklik, mintha egy eltévedt állatka keresné a kiutat. A férfi szeme elkerekedik. Közelebb hajol a parányi látomáshoz.

Aztán a kis vörös valami mintha felrobbanna, és tucatnyi piros vonal spriccel szét a szélrózsza minden irányába, véres csíkot húzva maga után. Mindenki hátrahőköl.

– Az istenekre... – hördül fel a vezér.

Dühödten szövöm a szalagokat a földre, majd felfelé a falakon, a tucatnyiból több száz lesz, a százakból ezrek, míg végül az egész utca

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hemzseg tőlük. Eltompítom a lámpások fényét, és vörösen tornyosuló viharfelhőket vetítek a fejünk fölé.

A bandavezér eddig bírta önuralommal, láthatóan be van gyulladva. Társai sietős léptekkel távolodnak tőlem, amint a véres vonalak kezdik elborítani az utcát. Nyomasztó félelem telepszik a mellkasukra, az érzés erővel tölt el, és éhséget ébreszt bennem. A látomásom félelmet kelt bennük, és a félelmük egyre erősebbé tesz.

Állj! Érzem, ahogy Violetta újból megragadja az energiámat. Abba kéne hagynom. A fiú támadóiból már láthatóan kiveszett minden pénz- és bosszúvágy. De mégis inkább lerázom magamról, és folytatom. Olyan jól szórakozom. Régebben szégyelltem az érzést, de már úgy gondolom, miért ne gyűlölhethetnék? Miért ne tenném, ha örömet szerez?

A bandavezér hirtelen felemeli a kését. Tovább alakítom a látomást. *Nem is látod a kését*, gúnyolják a fejemben suttogó hangok. *Hová lett? Az előbb még itt volt, de valahol elhagytad.* Bár én látom a fegyverét, ő dühösen és zavartan bámul a kezére. Számára a kés szőrényszálán eltűnt.

A támadókon végül győz a félelem, páran elmenekülnek, míg a többiek dermedten a falhoz lapulnak. A vezérük is sarkon fordul, és megpróbál elfutni. Kivillantom a fogamat. Megragadom körülötte a vérezen vonagló szalagok ezreit, és szorosra húzom őket, amennyire csak tudom, hogy érezze, amint a borotvaéles szálak belevágnak a húsába. A bandavezér szeme kidülled, majd sikoltozva a földre zuhan. Szorosra húzom körülötte a feszülő szálakat, akár egy pók, mikor csapdába ejti az áldozatát a hálójában. *Olyan érzés, mintha a szálak a bőrödbe hasítanának, igaz?*

– Adelina! – hallom a húgom sürgető hangját. – A többiek!